

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 703/2024-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], narodeného [REDACTED], [REDACTED], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava, zastúpeného advokátom Mgr. Igorom Cibulom, Hrabový chodník 4, Bratislava, proti uzneseniam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3To/1/2021 zo 14. apríla 2021 a sp. zn. 1 TdoV 5/2022 z 27. marca 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 1. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3To/1/2021 zo 14. apríla 2021 a sp. zn. 1 TdoV 5/2022 z 27. marca 2024. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu (ako odvolaciemu) súdu na ďalšie konanie. Zároveň požaduje priznať mu náhradu trov jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „Špecializovaný trestný súd“) sp. zn. BB-3T/10/2020 zo 6. novembra 2020 uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 a ods. 2 písm. f) Trestného zákona spáchaného formou účastníctva ako objednávateľ podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, za ktorý bol odsúdený

na trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov so zaradením sťažovateľa na jeho výkon do ústavu s maximálnym stupňom strázenia. Zároveň mu bol uložený ochranný dohľad v trvaní jedného roka a povinnosť nahradiť poškodeným nemajetkovú ujmu.

3. Odvolanie sťažovateľa proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu najvyšší súd ako súd odvolací uznesením sp. zn. 3To/1/2021 zo 14. apríla 2021 zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

4. Uznesením sp. zn. 1 TdoV 5/2022 z 27. marca 2024 najvyšší (ako dovolací) súd odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľom podané dovolanie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ prezentuje, že jediným priamym dôkazom v jeho trestnej veci bola výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], ktorý vypovedal, ako malo dôjsť k objednávke vraždy poškodeného, ako prišlo k samotnému skutku usmrtenia a kto bol priamy vykonávateľ vraždy. Menovaný svedok vypovedal, že na miesto skutku išli tri osoby: on, [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorý vraždu vykonal. [REDAKOVANÉ] však vypovedal, že na miesto išiel on s [REDAKOVANÉ] s tým, že strelcom bol [REDAKOVANÉ] (ktorý zomrel v roku 2010).

6. Tieto rozpory (kto sa zúčastnil skutku a kto bol strelec) podľa sťažovateľa nemôžu byť, ako to prezentoval Špecializovaný trestný súd, pochopiteľné a opodstatnené a nemožno ich odôvodniť tým, že svedkovia majú dôvod nepamätať si všetky detaily a v žiadnom prípade nie je možné takéto výpovede považovať za vierohodné. Nejde o zanedbateľné rozpory, ktoré by mohli vzniknúť z dôvodu dlhého odstupu času. Ide o zásadné informácie a fakty, ktoré si človek pamätá.

7. Podľa názoru sťažovateľa je v rozpore s elementárnou logikou, keď Špecializovaný trestný súd uvádza, že výpovede sa vzájomne dopĺňajú, a na druhej strane konštatuje zásadný rozpor medzi výpoveďami svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. V osobe [REDAKOVANÉ] ide o univerzálny svedka „kajúcnika“, ktorého orgány činné v trestnom konaní používajú v rôznych trestných veciach. Výmenou za jeho výpovede je beztrestnosť za skutky, na ktorých sa podieľal. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) Erik Adamčo proti Slovenskej republike č. 19990/20 z 1. júna 2023, podľa ktorého je neudržateľné, ak sú rozpory vo výpovediach spolupracujúcich svedkov, resp. rozpory vo výpovediach týchto svedkov a inými objektívnymi dôkazmi súdmi hodnotené tak, že potvrdzujú vierohodnosť výpovedí týchto svedkov. Práve naopak, tieto rozpory majú viesť pochybnosti o vierohodnosti týchto svedkov. Špecializovaný trestný súd výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] rozdelil na dve časti. Prvej, kde opisuje objednávku vraždy poškodeného, uveril a druhej, v ktorej opisuje realizáciu objednávky, spochybnil, resp. jej neuveril. Takéto rozdelenie však podľa sťažovateľa nemožno akceptovať. Odôvodnenie Špecializovaného trestného súdu k rozporom vo výpovedi kľúčového svedka [REDAKOVANÉ] je nelogické, plné vnútorných rozporov, ktoré signalizujú nedôveryhodnosť svedka.

8. Špecializovaný trestný súd uznal sťažovateľa vinným aj na základe výpovede svedka [REDAKOVANÉ]. Ide však o «typického „kajúcnika“», ktorý svojou výpoveďou dosiahol výrazné benefity vo svojej trestnej veci. Za odmenu, že sa „priznal“ a opisoval aj inú trestnú činnosť, bol v mesiaci

október 2020 prepustený z väzby na slobodu. Navyše, skutočnosti vyplývajúce z jeho výpovede iní svedkovia nepotvrdili.

9. K osobe svedka [REDAKOVANÉ] sťažovateľ takisto tvrdí, že ide o „kajúcnika“, ktorý opatrením príslušného prokurátora 28. októbra 2019 získal dočasné odloženie vznesenia obvinenia a orgány činné v trestnom konaní ho používajú ako univerzálneho svedka.

10. V súvislosti s poskytovaním benefitov kajúcnikom sťažovateľ dal do pozornosti, že ak súdy verili svedkovi [REDAKOVANÉ], tak by mal byť obvinený z účastníctva na skutku vraždy poškodeného. Ak mu v časti vykonania skutku neverili, potom v tejto časti krivo vypovedal, krivo prisahal a krivo obvinil [REDAKOVANÉ] zo zastrelenia poškodeného. Svedok [REDAKOVANÉ] mal byť preto obvinený nie z účastníctva na žalovanom skutku, ale z krivej výpovede a iných. Jeho benefit má spočívať v tom, že nie je obvinený vôbec.

11. Pokiaľ sa aj odvolací súd stotožnil so súdom prvého stupňa, že bolo možné rozdeliť výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] na dve časti (dva okruhy), v jednej ju považovať za vierohodnú a v druhej nie, sťažovateľ s tým nesúhlasí. Hodnotenie výpovede kľúčového svedka [REDAKOVANÉ] zo strany Špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu nemožno podľa sťažovateľa hodnotiť ako logicky udržateľné, čo je v prirodzenom rozpore s obsahom § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ako aj s čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy.

12. Sťažovateľ kritizuje, že zo strany konajúcich súdov nebolo vyhovené jeho návrhu na vykonanie dokazovania vypočutím svedkov [REDAKOVANÉ] a exekútorky [REDAKOVANÉ] a oboznámením denníka svedka [REDAKOVANÉ]. S odôvodnením, prečo bolo vykonanie týchto procesných úkonov odmietnuté, nesúhlasí.

13. Odvolací súd podľa sťažovateľa na jednej strane uvádza, že nemá výhrady k odmietnutiu návrhov na vykonanie dokazovania zo strany obhajoby vrátane výsluchu [REDAKOVANÉ], a na druhej strane uvádza, že [REDAKOVANÉ] je v okruhu subjektov, ktoré by mohli potvrdiť dohodu, ktorú sťažovateľ mal s poškodeným. Okrem [REDAKOVANÉ] dohodu s poškodeným potvrdil svedok [REDAKOVANÉ]. Špecializovaný trestný súd sa snažil výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] marginalizovať. Najvyšší súd ako súd odvolací ju v podstate vyhodnotil ako nevierohodnú. Sťažovateľ tak nadobudol presvedčenie, že dôkazy, ktoré boli v jeho prospech, boli znegované (výpoveď svedka [REDAKOVANÉ]), a ktoré mohli byť v jeho prospech (výsluch [REDAKOVANÉ]) boli hodnotené ako nadbytočné alebo išlo o kriminálne závadovú osobu, ktorá sa nachádzala na neznámom mieste. Pritom nebolo pravdou, že [REDAKOVANÉ] sa zdržiava na neznámom mieste. Adresa jeho pobytu je nemenná a orgánom činným v trestnom konaní, civilným i trestným súdom známa. Tieto orgány s ním aj „čulo“ komunikujú.

14. Nevykonaním navrhovaných dôkazov vrátane odôvodnenia ich odmietnutia zo strany Špecializovaného trestného súdu, ako aj najvyššieho druhostupňového súdu, že ide o dôkazy nadbytočné, došlo podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď odôvodnenie nevykonania týchto dôkazov bolo bez presvedčivého vysvetlenia.

15. K porušeniu označených práv došlo podľa sťažovateľa aj tým, že sa prvostupňový, ale ani odvolací súd nezaoberali výpoveďou zomrelého [REDAKOVANÉ], ktorá vyvrátila jediný priamy dôkaz o objednávke vraždy poškodeného sťažovateľom. Táto výpoveď podporená

výpovedami svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] podľa slov sťažovateľa vyvrátila výpovede kajúcnikov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Na výpovede [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] však odvolací súd napriek poukazu sťažovateľa nereagoval.

16. V súvislosti s odvolacím konaním sťažovateľ vytkol najvyššiemu súdu aj tú skutočnosť, že si na verejnom zasadnutí 14. apríla 2021 pýtal plnomocenstvo od obhajcu, ktorý sa zúčastňoval celého hlavného pojednávania, ale nepýtal ho od neskôr (až v odvolacom konaní) zvolenej obhajkyne, ktorá odvolanie odôvodnila. Táto okolnosť naznačuje možnú nepripravenosť súdu a nenaštudovanie spisu pred samotným rozhodnutím alebo možnú skutočnosť, že sťažovateľ bol už vopred odsúdený. V tomto sťažovateľa utvrdzuje aj spôsob, akým odvolací súd vyhodnotil jeho obhajobu, resp. ako odôvodnil svoje rozhodnutie.

17. Pokiaľ išlo o dovolacie konanie, sťažovateľ v prvom rade namieta nedostatočné vysporiadanie sa najvyššieho súdu s tvrdením, že výpoveďou zomrelého [REDAKOVANÉ] bola jednoznačne vyvrátená kľúčová výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] a že túto výpoveď Špecializovaný trestný súd a odvolací odignorovali. Zvlášť sťažovateľ podrobil kritike vyjadrenie dovolacieho súdu, že z rozhodnutí súdov nižších stupňov „*implicitne*“, avšak zrozumiteľne, vyplýva, že výpovedi [REDAKOVANÉ] neuverili. Konajúce súdy však podľa sťažovateľa „*explicitne*“ nevysvetlili, z akého dôvodu [REDAKOVANÉ], ktorý poprel sprostredkovanie objednania vraždy poškodeného, neuverili. Sťažovateľ je presvedčený, že je ústavne neudržateľné, ak na zásadný argument dovolací súd uvedie, že to je implicitne (skryto) uvedené v rozhodnutiach prvostupňového a odvolacieho súdu. Takáto odpoveď nie je náležitá a riadne odôvodnená. Už len táto argumentácia dovolacieho súdu porušila podľa sťažovateľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a tiež čl. 50 ods. 3 ústavy.

18. V podanom dovolaní sťažovateľ namietal spôsob, akým sa Špecializovaný trestný súd a odvolací súd vysporiadali s výpoveďou svedka [REDAKOVANÉ] a že tento spôsob nezodpovedá náležitej, logickej a riadne odôvodnenej odpovedi na zásadné argumenty obhajoby, čo sa týka vierohodnosti tohto svedka. Ani dovolací súd však nereflektoval na rozhodnutie ESLP E. Adamčo proti Slovensku. Sťažovateľ sa domnieva, že dovolací súd formalisticky odmietol jeho námietku (týkajúce sa výpovede svedka [REDAKOVANÉ]), pretože vedel, že odôvodnenia prvostupňového a druhostupňového súdu sú výslovne nelogické a účelové, a nevedel na túto námietku náležite a riadne odpovedať.

19. Čo sa týka nevykonania navrhnutých dôkazov, dovolací súd podľa sťažovateľa nesprávne vyhodnotil, že [REDAKOVANÉ] nebol svedkom prípravy alebo vykonania vraždy, a nedisponuje ani relevantnými informáciami o vražde, čiže jeho výpoveď by sa netýkala okolnosti relevantnej pre rozhodnutie. Nie je zrejmé, z čoho dovolací súd tieto závery vyvodil. Odmietnutie vykonania ďalších dôkazov bolo podľa sťažovateľa formálne odôvodnené, ale bez zrozumiteľného a presvedčivého vysvetlenia.

20. V podanom dovolaní sťažovateľ namietal aj to, že v jeho veci konal a rozhodoval sudca Špecializovaného trestného súdu JUDr. Ján Hrubala, ktorý mal byť z rozhodovania vylúčený, avšak naplnenie tohto dovolacieho dôvodu [podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku] dovolací súd nezistil.

21. Menovaný sudca prvostupňového súdu uznesením sp. zn. 2Tp/2/2017 z 1. februára 2017 vzal sťažovateľa do tzv. kolúznej a preventívnej väzby. Následnú žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu uznesením zo 6. júla 2017 zamietol. Toto rozhodnutie však najvyšší súd zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Sudca JUDr. Ján Hrubala následne uznesením z 21. júla 2017 väzbu sťažovateľa nahradil prijatím peňažnej záruky a dohľadom probačného a mediačného úradníka s uložením primeraných povinností a obmedzení sťažovateľovi. Uvedené rozhodnutie príslušná prokuratúra riadnym opravným prostriedkom nenapadla, a to (ako neskôr vyplynulo) z dôvodu zámerného ovplyvnenia orgánov prokuratúry v tomto smere osobami, ktoré sťažovateľ označil.

22. Už po prepustení sťažovateľa z väzby generálna prokuratúra Slovenskej republiky sudcu JUDr. Jána Hrubalu kritizovala a začali „ataky“ na jeho rozhodnutie predovšetkým zo strany [REDAKOVANÉ]. Z výsluchu JUDr. Jána Hrubalu z 9. februára 2022 vyplýva, že tieto útoky viedli k vydaniu jeho tlačového vyhlásenia. Po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bol sťažovateľ odsúdený, JUDr. Ján Hrubala zvolal na 17. máj 2021 tlačovú konferenciu, kde sa ostro ohradil proti tvrdeniam [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ po vyjadreniach [REDAKOVANÉ] na adresu JUDr. Jána Hrubalu nadobudol objektívny pocit, že senát Špecializovaného trestného súdu, ktorého bol členom dotknutý sudca, ho musí uznať za vinného, pretože v prípade, že by bol oslobodený, by sa opäť spustila diskreditácia tohto sudcu.

23. Sudca JUDr. Ján Hrubala veľmi negatívne vnímal útoky zo strany [REDAKOVANÉ], preto sťažovateľ zastáva názor, že po prvotných atakoch mal oznámiť svoju zaujatosť podľa § 32 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 31 ods. 1 Trestného poriadku a mal byť vylúčený z vykonávania úkonov na súde prvého stupňa.

24. Sťažovateľ uzavrel, že odvolacie rozhodnutie v spojení s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, ako aj dovolacie rozhodnutie sú svojou (ne)kvalitou arbitrárnym rozhodnutím, pretože v otázke viny nedávajú žiadnu logickú a náležite odôvodnenú odpoveď na zásadné obhajobné tvrdenia. Zároveň sú výsledkom svojvoľného, nelogického a vyslovene jednostranného vyhodnotenia skutkového stavu. V rozhodnutí žiadneho súdu nemôžu byť otázky k vine obžalovaného. Tá musí byť preukázaná bez akýchkoľvek pochybností. Nemôže byť o nej polemizované (že kto iný by mal záujem na spáchaní skutku) a nemôže byť určená vylučovacou metódou. Vina obžalovaného musí byť jednoznačne preukázaná a nemôže byť o nej žiadna pochybnosť. Pokiaľ sa súd v odsudzujúcom rozsudku pýta vo vzťahu k vine akúkoľvek otázku, to samo osebe svedčí o nedostatočnom presvedčení súdu o vine obžalovaného.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

25. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uzneseniami najvyššieho súdu sp. zn. 3To/1/2021 zo 14. apríla 2021 a sp. zn. 1 TdoV 5/2022 z 27. marca 2024, ku ktorému malo dôjsť arbitrárnosťou napadnutých rozhodnutí a ich nedostatočným odôvodením, ktoré nedávalo odpovede na všetky pre rozhodnutie o vine sťažovateľa relevantné otázky v danej trestnej veci.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3To/1/2021 zo 14. apríla 2021:

26. Ústavný súd, vychádzajúc zo zásady subsidiarity (zakotvenej v čl. 127 ods. 1 ústavy), vo všeobecnej rovine podotýka, že vecný prieskum rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté mimoriadnym opravným prostriedkom (v danom prípade dovolaním, pozn.), je možný v konaní o ústavnej sťažnosti len v rozsahu takých námietok, ktoré nebolo možné uplatniť pred „iným súdom“, ktorým treba v okolnostiach danej veci rozumieť súd dovolací (m. m. napr. IV. ÚS 404/2022). Inak povedané, ak bolo rozhodnutie o dovolaní negatívne, má sťažovateľ pri zachovaní princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu možnosť napadnúť ústavnou sťažnosťou rozhodnutie dovolacieho súdu. Ak však ide o námietky proti dovolaním napadnutému rozhodnutiu (v danom prípade napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ako druhostupňového súdu, pozn.), ktoré nebolo možné uplatniť v dovolacom konaní, je možné ich za splnenia určitých podmienok uplatniť v ústavnej sťažnosti.

27. Ťažiskovou ústavnoprávnou argumentáciou sťažovateľa smerujúcou proti uzneseniu najvyššieho súdu zo 14. apríla 2021 (ktoré je rozhodnutím odvolacieho súdu) je tvrdenie o nedostatočnom odôvodnení tohto rozhodnutia, resp. riadnom nevysporiadaní sa odvolacieho súdu so sťažovateľovými relevantnými námietkami. Je nepochybné, že táto argumentácia sťažovateľa je subsumovateľná pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (m. m. III. ÚS 678/2021, IV. ÚS 546/2020, IV. ÚS 206/2020, III. ÚS 595/2021). Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju súdobú aplikačnú prax odvíjajúcu sa od nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 546/2020 z 23. februára 2021 [postupne osvojenú zo strany ďalších senátov ústavného súdu (I. ÚS 343/2022, I. ÚS 339/2022, II. ÚS 514/2022, IV. ÚS 15/2023, atď.)], v zmysle ktorej dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nezodpovedá právo na obhajobu len vo formulačnom rozsahu čl. 50 ods. 3 ústavy (primeraný čas na prípravu obhajoby a možnosť obhajovať sa sám alebo prostredníctvom obhajcu), ale obhajobné práva v kontexte spravodlivého procesu podľa čl. 6 dohovoru, a teda aj v rozsahu čl. 46 ods. 1 ústavy (s odrazom najmä v § 34 Trestného poriadku).

28. Podstatu a zmysel materiálneho poňatia základného práva na obhajobu [čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru] v podobe zaručenia reálnej a účinnej možnosti uplatnenia tohto práva v rámci trestného konania na účel bránenia sa proti obvineniu zo spáchania trestného činu (III. ÚS 148/05) je potrebné vždy vykladať v duchu zabezpečenia práva na spravodlivý súdny proces garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Uvedenému právu zodpovedá postup všeobecných súdov podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý normuje povinnosť súdov uviesť v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Nezaujatie žiadneho takéhoto stanoviska predstavuje zjavnú neodôvodnenosť rozhodnutia, a tým aj popretie účelu práva na obhajobu,

najmä ak v dôsledku nedostatočného odôvodnenia nie je obvinenému zrejmé, v akom rozsahu a akým spôsobom sa môže náležite procesne brániť.

29. Sťažovateľ proti uzneseniu najvyššieho súdu zo 14. apríla 2021 podal dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a e) Trestného poriadku. O predmetnom dovolaní bolo rozhodnuté uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 5/2022 z 27. marca 2024 tak, že ho dovolací súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

30. Z uznesenia najvyššieho súdu z 27. marca 2024 je zrejmé, že dovolanie sťažovateľa bolo odmietnuté po tom, ako sa najvyšší súd vecne zaoberal podstatnými námietkami sťažovateľa (nevykonanie navrhovaných dôkazov, nevierohodnosť svedka [REDAKOVANÉ], nezohľadnenie výpovede svedka [REDAKOVANÉ] a rozhodovanie na súde prvého stupňa sudcom, ktorý mal byť vylúčený, ale aj ďalšími), ale tieto následne v podstate vyhodnotil ako neopodstatnené, resp. ako také, ktoré nenapĺňajú dovolacie dôvody. Časť dovolacej argumentácie sťažovateľa však najvyšší súd (dovolací súd) vyhodnotil ako takú, ktorá spadá pod výluky z možnosti dovolacieho prieskumu normatívne objektivizovaných v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v časti za bodkočiarkou, teda ako námietky skutkového charakteru, ktoré neboli uplatniteľné prostredníctvom dovolania.

31. Ústavný súd tak uzatvára, že sťažovateľ mal v značnom rozsahu možnosť domáhať sa preskúmania uznesenia najvyššieho súdu zo 14. apríla 2021 využitím mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania, ktoré pred podaním ústavnej sťažnosti aj uplatnil. Sťažovateľove dovolacie námietky sa pritom zjavne prekrývajú s tými, ktoré uplatnil v konaní pred ústavným súdom. Za takejto situácie ústavný súd konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Trestný poriadok zakotvujúci inštitút dovolania (ako mimoriadneho opravného prostriedku) poskytoval priestor pre sťažovateľa aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu, ktorú aj využil. Ochranu označeným právam bol teda oprávnený a zároveň povinný poskytnúť najvyšší súd ako súd dovolací. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať dotknuté námietky sťažovateľa. Ústavný súd preto jeho ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 5/2022 z 27. marca 2024 a sčasti uznesením sp. zn. 3To/1/2021 zo 14. apríla 2021:

32. S prihliadnutím na záverečnú vetu bodu 30 odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že v okolnostiach danej veci bolo vhodným posúdiť ústavnú udržateľnosť odvolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu (v rozsahu, v ktorom nie je právomoc ústavného súdu vylúčená vzhľadom na jej subsidiaritu) vo vzájomnej súvislosti s vyhodnotením ústavnej konformity dovolacieho rozhodnutia, keďže dovolací súd napriek tomu, že niektoré z dovolacích námietok považoval za skutkové, a teda zákonom vylúčené z jeho prieskumu, tieto neoponechal bez adekvátnej reakcie, ktorú ústavný súd nemohol nezohľadniť. Ústavnému súdu takto zvolený postup umožní vyhodnotiť spravodlivosť konania (procesu) v trestnej veci sťažovateľa ako celku. V konečnom dôsledku aj rozhodovacia prax ústavného súdu vychádza z predpokladu,

že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane (napr. III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 67/2023, IV. ÚS 639/2023, II. ÚS 429/2024, I. ÚS 594/2024), pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (obdobne napr. III. ÚS 489/2021, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 67/2023, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na sťažovateľom uplatnené argumentačné línie a obsahovú spätosť (spojitosť) napadnutých rozhodnutí (najvyššieho súdu) ústavný súd pristúpil k ich zhodnoteniu vo vzájomnej integrite a dôvodovej celistvosti. V nadväznosti na uvedené je tiež potrebné konštatovať, že v zmysle judikatúry ústavného súdu (m. m. napr. I. ÚS 136/2024) je prípustné, ak sa nadriadený súd s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí podriadeného súdu stotožní a v podrobnostiach naň odkáže.

33. Zároveň, pokiaľ ide o námietku sťažovateľa súvisiacu so závermi dôkazného procesu, ústavný súd podotýka, že predmetom prieskumu pred ústavným súdom spravidla nie je to, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (k tomu aj bod 26 odôvodnenia tohto uznesenia). V tomto zmysle nie je súdom konajúcim v základnom konaní (k tomu pozri body 29 a 30 *in fine*). Ústavný súd vstupuje do rozhodnutí všeobecných súdov len v tých prípadoch, v ktorých došlo k zásahu do niektorého zo základných práv alebo slobôd tak, že interpretácia či aplikácia zákonného práva nerešpektuje podstatu ústavných princípov (m. m. napr. III. ÚS 455/2020, III. ÚS 216/2023).

34. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka (strany) konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom (stranou) konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06). Teda všeobecný súd je povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka (strany) konania primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

35. O prípad porušenia ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu môže ísť okrem iného vtedy, ak by tento súd fakticky odňal komukoľvek možnosť domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde, alebo by rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia, prípadne pokiaľ by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam, teda ak súdom zvolený výklad neprípustne postihuje niektoré zo základných práv sťažovateľa, prípadne opomína možný výklad iný, ústavne konformný alebo je výrazom zjavného a neodôvodneného vybočenia zo štandardov výkladu, ktorý je v súdnej praxi rešpektovaný (pokiaľ je ústavne akceptovateľný), resp. je v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti. Posúdenie veci všeobecným súdom sa teda môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu aj v prípade, ak by závery,

ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

36. Podľa judikatúry EŠLP sa vyžaduje, aby vnútroštátne súdy dostatočne jasne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu (Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33). Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktorý sa odlišuje v závislosti od povahy rozhodnutia, musí byť určený v rámci okolností prípadu (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 303B; Georgiadis proti Grécku z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku z 19. 2. 1998). Aj keď vnútroštátne súdy nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené námietky (Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce (rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku č. 2 z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84). Rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k „odopretiu spravodlivosti“ (už citovaný Moreira Ferreira, bod 85; tiež Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

37. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva obvineného na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy je potrebné uviesť, že podľa judikatúry ústavného súdu sa týmto článkom ústavy všetkým oprávneným osobám zaručuje, že budú mať čas na prípravu obhajoby, že budú mať možnosť pripraviť si obhajobu a že svoju obhajobu budú môcť predniesť právne významným spôsobom buď osobne, alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Účelom práva na obhajobu je poskytnutie príležitosti brániť sa proti obvineniu zo spáchania trestného činu a tiež sa brániť proti tvrdeniam o skutočnostiach, ktoré ovplyvňujú rozhodnutia v trestnom konaní v neprospech účastníka trestného konania (m. m. III. ÚS 79/2010, III. ÚS 175/2018).

38. Vychádzajúc z uvedených téz, ústavný súd pristúpil k preskúmaniu oboch napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu (odvolacieho a dovolacieho) z hľadiska požadovanej ochrany základných práv sťažovateľa.

39. K namietanému odmietnutiu vykonania dokazovania sťažovateľom navrhovanými dôkazmi v prvostupňovom konaní (výsluchmi svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a prečítaním denníka svedka [REDAKOVANÉ]) dovolací súd vysvetlil, že právo navrhovať dôkazy nie je absolútne. Je limitované zásadami hospodárnosti a rýchlosti konania, ktoré sú z hľadiska rozsahu dokazovania vyjadrené v prvej vete § 272 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého súd odmietne vykonať dôkaz, ktorý sa týka okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie alebo okolnosti, ktorú možno zistiť inými už skôr navrhnutými dôkazmi. Súdy teda nie sú povinné bezvýhradne vykonať všetky dôkazy, ktoré strany navrhli.

40. Podľa dovolacieho súdu relevantnou, z pohľadu naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, tak mohla byť len námietka tzv. opomenutého dôkazu, o ktorú by mohlo ísť v prípade dôkazného návrhu, ktorého vykonanie by malo zásadný význam pre danú

vec, avšak súd by takýto návrh celkom prehliadol (vôbec by o ňom nerozhodol) alebo by ho odmietol vykonať bez riadneho odôvodnenia.

41. Dôkazná iniciatíva, ktorej nevykonaním mali byť zásadne porušené obhajovacie práva sťažovateľa, podľa dovolacieho súdu neostala nepovšimnutá a jej odmietnutie bolo náležité vysvetlené. Špecializovaný trestný súd odmietol vypočuť svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a prečítať denník svedka [REDAKOVANÉ] s tým, že konkrétne úvahy, ktoré ho k tomu viedli (a ktoré si osvojil aj odvolací súd), dostatočne ozrejmil (odôvodnenie prvostupňového rozsudku na s. 79 až 81).

42. Najvyšší (dovolací) súd zdôraznil, že sťažovateľ túto námietku nepostavil do roviny opomenutého dôkazu. Netvrdil, že by odmietnutie vykonania označených dôkazov nebolo primárne odôvodnené. Jeho argumentácia bola skôr polemikou s dôvodmi, ktoré k odmietnutiu vykonania dotknutých dôkazov viedli, a to pri zrejmej snahe o ich vykonanie, pretože potom by súdy dospeli k odlišným (pre sťažovateľa priaznivým) skutkovým záverom. Dovolací súd povahu takto formulovanej námietky považoval za rýdzo skutkovú nespĺňajúcu atribúty dovolacieho dôvodu [§ 371 ods. 1 písm. i) za bodkočiarkou Trestného poriadku], avšak k návrhu na vypočutie [REDAKOVANÉ] uviedol, že sťažovateľ nevykonanie predmetného dôkazu opísal spôsobom, akoby toho dôvodom bol neopodstatnený záver súdu o fyzickej nedosiahnuteľnosti menovaného. Táto okolnosť však pre súdy nebola určujúca, pretože odmietnutie doplnenia dokazovania týmto výsluchom bolo dané sčasti tým, že [REDAKOVANÉ] nebol svedkom samotnej prípravy a/alebo vykonania inkriminovanej vraždy a zároveň nedisponoval ani relevantnými informáciami o tejto vražde, čiže jeho prípadná výpoveď by sa netýkala okolnosti podstatnej pre rozhodnutie (prvá alternatíva § 272 ods. 3 Trestného poriadku), a tiež preto, že skutočnosti, o ktorých by mal vypovedať, boli dostatočne zistené inými dôkazmi, a to výpoveďou sťažovateľa a svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a ďalších, pokiaľ ide o vzťah medzi [REDAKOVANÉ] a poškodeným, prípadne aký bol obsah rokovaní so sťažovateľom (druhá alternatíva § 272 ods. 3 Trestného poriadku).

43. Napokon k odkazu sťažovateľa na rozsudok ESLP z 15. decembra 2022 vo veci Vasaráb a Paulus proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 28081/19 a 2966/19) dovolací súd pripomenul, že k vysloveniu porušenia čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. d) dohovoru v tejto veci došlo v podstate z toho dôvodu, že vnútroštátne súdy svoje rozhodnutie o odmietnutí vykonania obhajobou navrhovaných dôkazov neodôvodnili konkrétnymi skutočnosťami danej veci, ale len všeobecne a s odkazom na procesné ustanovenia Trestného poriadku, čo však nebol tento prípad.

44. Pre úplnosť ústavný súd na tomto mieste uvádza, že vykonanie výsluchu [REDAKOVANÉ] Špecializovaný trestný súd (ktorého závery odvolací súd akceptoval) odmietol z dôvodu, že to, čo sa dialo počas exekúcie a zvlášť v čase po zavraždení poškodeného, bolo z hľadiska zisťovania skutkového stavu veci nadbytočné. Požiadavke zabezpečiť denník [REDAKOVANÉ] súd prvého stupňa nevyhovел z dôvodu, že menovaný svedok bol zákonným spôsobom a kontradiktórne vypočutý na hlavnom pojednávaní, a tak aj tento dôkaz súd považoval za nadbytočný (s. 80 a 81 prvostupňového rozsudku).

45. Za skutkovú, a teda takisto z pohľadu dovolania irelevantnú dovolací súd považoval námietku, ktorou sťažovateľ spochybnil mieru preukázania inkriminovaného skutku, keď tvrdí, že bol odsúdený na základe jedinej nepravdivej výpovede pochybného svedka.

46. Aj k tomuto konštatovaniu však dovolací súd doplnil, že pokiaľ išlo o výpoveď svedka [REDACTED], sťažovateľ nenamietol, že by na niektorý aspekt tohto dôkazu nedostal žiadnu alebo uspokojivú odpoveď, ale považoval ho za nevierohodného, jeho výpoveď opakovane označoval za nepravdivú a v tejto súvislosti polemizoval s odôvodneniami rozhodnutí súdov oboch stupňov vrátane toho, akým spôsobom vyhodnotili rozpory vo výpovedi tohto svedka, čo samo osebe podľa dovolacieho súdu logicky odporovalo záveru o riadnom nevysporiadaní sa s otázkou jeho hodnovernosti. Sťažovateľ teda touto námietkou nespochybňoval kvalitatívnu stránku odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia, ale vyjadroval svoj nesúhlas s hodnotením predmetného dôkazu. To sa však míňalo atribútom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, keďže išlo o zjavne skutkovú argumentáciu.

47. Odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že svedok [REDACTED] predstrel presvedčivý základ pre vecne i skutkovo rozumne nepochybny záver, že osobou poverenou vybavením objednávky sťažovateľa (na usmrtenie poškodeného) bol práve [REDACTED]. Nešlo pritom o izolované tvrdenie svedka „kajúcnika“. Skutkový záver, že [REDACTED] bol jediným možným sprostredkovateľom personálne úzko prepojeným nielen s osobou sťažovateľa, ale aj s osobami zločineckej skupiny [REDACTED], vyplýval z výsledkov dokazovania vykonaného tak precíznym spôsobom, že opačný záver nebol prijateľný.

48. Podľa názoru druhostupňového súdu primárny základ svedeckej výpovede [REDACTED] a jej presnosť a vierohodnosť nebolo možné „lámať“ prostredníctvom poukazovania na rozpory v označeniach vykonávateľov vraždy alebo osobnú animozitu so sťažovateľom. Svedecká výpoveď menovaného svedka bola podľa odvolacieho súdu už len z časového hľadiska plne spôsobilá, aby ju bolo možné rozdeliť na niekoľko častí, pričom rozpory vo vzťahu k niektorej z nich bolo možné oddeliť od skutočností v nej obsiahnutých, ak sa tieto viazali na iné časové obdobie. Nepresnosť alebo nesprávnosť niektorej z nich nespôsobovala automatickú nevierohodnosť zostávajúcej časti svedeckej výpovede menovaného *en bloc* za takej procesnej situácie, keď táto bola podporovaná logicky, ostatnými v konaní vykonanými dôkazmi a súladná so skutkovými zisteniami, ktoré boli ustálené na podklade vykonaného dokazovania. Odvolací súd pritom jasne a podrobne uviedol skutkové zistenia vyplývajúce z konkrétnych dôkazných prostriedkov (s. 47 a 48 odvolacieho rozhodnutia).

49. K pochybnostiam o vierohodnosti svedkov vzhľadom na ich motiváciu o získanie benefitov v trestných konaniach najvyšší súd ako druhostupňový uviedol, že si nevie predstaviť tak pozoruhodný súlad svedeckých výpovedí v zásadnej otázke do tej miery, že tieto do seba detailne zapadajú a obsahovo sa prekrývajú. Bolo vylúčené, že by sa všetci svedkovia väzobne stíhaní v iných trestných veciach alebo vykonávajúci trest určitým spôsobom dohodli na obsahu toho, ako budú vypovedať a že budú vypovedať práve takým spôsobom, aby obsah ich výpovedí vyznel čo najviac v neprospech sťažovateľa. Preto nebolo možné námietky sťažovateľa, ktorými sa domáhal nevierohodnosti, resp. „falošných motívov“ vypovedajúcich svedkov vyhodnotiť inak ako nedôvodné.

50. K rozdielom vo výpovediach svedkov ([REDACTED] a [REDACTED]) odvolací súd uviedol, že zistené skutočnosti nespochybňujú hodnovernosť v konaní preukázaného skutkového deja, ktorého podstata spočívala v tom, že sťažovateľ si prostredníctvom [REDACTED] objednal u členov zločineckej skupiny [REDACTED] vraždu poškodeného, a to s vopred uváženou pohnútkou, pričom k vražde

a vykonaniu objednávky ako takej aj reálne došlo. Rozpory sa v žiadnom prípade netýkali postavenia sťažovateľa aj jeho participácie na spáchanom skutku. Námietky sťažovateľa skoncentrované na rozpory vo svedeckých výpovediach (■■■■ a ■■■■) odvolací súd považoval za účelovo vytrhnuté z kontextu výpovede ako takej, ako aj ostatných objektivizovaných skutkových okolností. Sťažovateľ odvoláciu argumentáciu podľa odvolacieho súdu neprípustne zjednodušil do jedného naratívu, že ak existujú akékoľvek rozpory vo výpovedi svedka, taký svedok zámerne klame, a preto je jeho výpoveď nepoužiteľná a nevierohodná.

51. Súd druhého stupňa zdôraznil, že skutočnosti uvádzané svedkom ■■■■ nebolo možné vnímať izolovane. Prvým impulzom pre vyšetrovanie skutku bola výpoveď ■■■■, ktorý sa k účasti na skutku priznal. Najvyšší (odvolací) súd nenachádzal žiadne relevantné prekážky, aby bol opis svedkom ■■■■ akceptovateľný ako pravdivý a vierohodný. Zdôraznil, že tento svedok vo svojej výpovedi (odhliadnuc od jej súladnosti s ostatnými skutkovými zisteniami, akými bola úloha osoby ■■■■, časové a iné personálne súvislosti spojené s obsahom jeho svedeckej výpovede) používal také slovné obraty a termíny, ktoré nebolo možné označiť za naučené, resp. priamo vykonštruované. Odvolací súd rovnako ozrejmil aj to, prečo časť výpovede ■■■■ nezhodnocovala jej nepresnosť, keď nielen z jeho, ale aj z výpovede iného svedka vyplývala participácia menovaného na skutku.

52. K námietkam sťažovateľa týkajúcim sa situovania interiéru reštaurácie, v ktorej malo dôjsť k objednávke vraždy poškodeného, odvolací súd uviedol, že sťažovateľom predložená fotodokumentácia paradoxne potvrdzovala skutočnosti, o ktorých svedok ■■■■ vypovedal. Odvolací súd preto odmietol argumentáciu sťažovateľa spočívajúcu v údajnom nesprávnom opise interiéru reštaurácie svedkom ako nedôvodnú a vyslovene špekulatívnu. Zistené skutočnosti nemohli mať žiaden vplyv na to, čo svedok ■■■■ počul alebo počuť mohol – podstatné bolo, že ním uvádzané skutočnosti nejavia známky „naučenosti“. Výrazovo išlo o spontánne a prirodzené vyjadrenie toho, čo svedok vnímal svojimi zmyslami a, navyše, boli objektivizované ostatnými dôkaznými zisteniami.

53. Najvyšší súd v zhode so Špecializovaným trestným súdom považoval za preukázané, že stretnutia, ktorých predmetom malo byť zadanie objednávky, vyplatenie zálohy za objednávku a následné „dorovnanie“ celej odmeny za vykonanie vraždy poškodeného, sa stali tak, ako o nich vypovedal svedok ■■■■. Z logického, ako ani z časového hľadiska v spojení s ostatnými skutkovými zisteniami tak neprichádzal do úvahy iný záver než ten, že práve na týchto stretnutiach došlo k zadaniu objednávky vraždy poškodeného adresovanej sťažovateľom prostredníctvom ■■■■ členom zločineckej skupiny ■■■■.

54. Podľa odvolacieho súdu o predmetnom skutku v detailnej zhode a podrobnostiach, ktoré si jednoducho nemohli dané osoby vymyslieť, ak by na jeho vykonaní neparticipovali, alebo nemali o ňom aspoň sprostredkovanú vedomosť založenú na reálnom základe, konkrétne vypovedajú takmer výlučne osoby z prostredia zločineckej skupiny ■■■■, resp. z údajnej zločineckej skupiny ■■■■.

55. Vo vzťahu k ďalším dvom svedkom ■■■■ a ■■■■ odvolací súd uviedol, že ich výpovede nemožno paušálne označiť za výpovede „kajúcnikov“, ktorí vypovedajú zištne a účelne z dôvodu získania benefitov v zmysle Trestného poriadku. Štylistika a formulácia slovného prejavu oboch svedkov znela podľa druhostupňového súdu úplne prirodzene, bez známok

„premotivovanosti“ alebo snahy o uvádzanie nepravdivých detailov, o ktorých logicky nemohli mať vedomosť. Iba v takom prípade by bolo možné na obsah nimi uvádzaných skutočností nahliadať s určitou skepsou. Odvolací súd tiež uviedol, že obaja menovaní svedkovia mali „dost svojich problémov“ spojených s trestnou činnosťou, ktorej páchanie im bolo kladené za vinu v iných trestných veciach. Preto sa obsah ich výpovedí javí plne uveriteľným a vierohodným; paradoxne práve s poukazom na skutočnosť, že uvádzali síce rozhodné konštatovania, ale tieto možno zároveň charakterizovať tak, že ich skutočne prežili, zažili a vnímali svojimi zmyslami do tej miery, do ktorej ich aj reálne (ne) zaujímali.

56. K ďalšej dovolacej námietke, že súdy nijako nezohľadnili pre sťažovateľa priaznivú výpoveď nebohého [REDAKOVANÉ] (ktorý podľa ustálených skutkových zistení bol prostredníkom medzi sťažovateľom a osobami zodpovednými za vykonanie fyzickej likvidácie poškodeného), dovolací súd uviedol, že z rozhodnutí oboch súdov nižších stupňov implicitne, avšak zrozumiteľne vyplýva, že tejto výpovedi neuverili. Vina sťažovateľa pritom bola založená na podrobnej analýze celkovej dôkaznej situácie a záver o sprostredkovaní vraždy [REDAKOVANÉ] súdy prijali po komplexnom zhodnotení výpovedí viacerých svedkov, teda nielen na základe výpovede svedka [REDAKOVANÉ] (s. 66 až 72 prvostupňového rozsudku a s. 46 až 56 uznesenia odvolacieho súdu).

57. K sťažovateľom v dovolaní uplatnenému dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku dovolací súd ozrejmil, že pochybnosť o nezaujatosti sudcu vedúca k jeho vylúčeniu musí byť opodstatnená, založená na reálnom základe, t. j. konkrétnej skutočnosti preukazujúcej existenciu určitého vzťahu sudcu k ním prejednávanej veci (z ktorej má byť vylúčený) alebo k osobám, ktoré v nej vystupujú. Tento dovolací dôvod nebude naplnený v prípade námietok, ktoré sa týkajú údajného zaujatého prístupu sudcov k prejednávanej veci a ktoré majú len abstraktný, resp. všeobecný charakter (najvyšší súd tu poukázal na rozhodnutie uverejnené v zbierke pod č. 11/2009-II.).

58. V tomto kontexte dovolací súd tiež pripomenul, že ak sudca konal a rozhodoval o obvinenom, takáto okolnosť ho nevylučuje z konania a rozhodovania v tej istej veci (okrem prípadov tzv. funkčnej inkompatibility) alebo v iných konaniach vedených proti tomu istému obvinenému. Z vykonávania úkonov trestného konania po podaní obžaloby tak sudcu bez ďalšieho nevylučuje okolnosť, že predtým rozhodoval o väzbe obvineného, a to hoci aj v rovnakej veci.

59. Dôvod vylúčenia sudcu JUDr. Jána Hrubalu mal spočívať v tom, že jeho rozhodovanie o väzbe sťažovateľa v inej veci (vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 2Tp/2/2017, resp. pod ČVS: PPZ-755/NKA-PZ-BA-2016) sa spomína v inom – ďalšom trestnom konaní (vedenom pod ČVS: PPZ-254/NK A-BA2-2020), resp. je predmetom trestného stíhania bývalého špeciálneho prokurátora JUDr. Dušana Kováčika a zároveň bola objektom mediálne šíreného vyjadrenia, ktorým sa namietaný sudca cíti dotknutý.

60. Po citácii konkrétnej časti odôvodnenia uznesenia vyšetrovateľa národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru pod ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 zo 17. septembra 2020, od ktorej sťažovateľ odvodzoval dôvod na vylúčenie JUDr. Jána Hrubalu, dovolací súd konštatoval, že je celkom zrejmé, že z nej ani nepriamo nevyplýva, že by menovaný sudca mal pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa v inej veci porušiť nejakú povinnosť, ktorá by zároveň zakladala jeho pomer k tejto veci, k sťažovateľovi či k inej osobe v zmysle § 31 Trestného poriadku.

61. Dovolací súd uviedol, že tvrdenie tretej osoby o spôsobe rozhodnutia súdu v rovine domnienky, ktorá sa neskôr (hoc aj) naplní, nie je spôsobilé založiť pomer sudcu k veci. Svedok vypovedajúci v predmetnej kauze nespochybnil nestrannosť sudcu JUDr. Jána Hrubalu, resp. neuviedol nič v tom zmysle, že by konkrétne naňho malo byť neprocesne pôsobené v súvislosti s väzobným rozhodovaním. Podľa svedka sa malo vplývať na iné subjekty z mimosúdneho prostredia prokuratúry, aby v prípade, ak dôjde k nahradeniu väzby, nedošlo k podaniu sťažnosti v neprospech sťažovateľa.

62. Rovnako dovolací súd pripomenul, že podrobenie rozhodnutia sudcu kritike v hromadných oznamovacích prostriedkoch nezakladá dôvod na jeho vylúčenie. Sudca ako reprezentant verejnej moci môže byť objektom aj neoprávnenej kritiky v médiách; súčasne je však treba ňo predpokladať a požadovať vyšší stupeň tolerancie a nadhľadu. Rôzne sťažnosti či názory na ním riešené prípady síce môžu vzbudiť u dotknutého sudcu určitú nevôľu, avšak s ohľadom na to, že tieto skutočnosti sú bežnou súčasťou práce sudcov, nemožno im spravidla pričítať založenie dostatočne intenzívneho negatívneho vzťahu k stranám, prípadne ich zástupcom. Prípadné politické ovplyvňovanie spočívajúce vo verejných prejavoch politikov, akokoľvek je z hľadiska politickej kultúry demokratického právneho štátu neprijateľné, nie je vo všeobecnej rovine možné považovať za dôvod spochybňujúci automaticky nezávislosť a nestrannosť konkrétnych sudcov.

63. Trestné stíhanie bývalého špeciálneho prokurátora nemalo podľa dovolacieho súdu vplyv na vyslovenú absenciu pochybnosti o nezaujatosti sudcu JUDr. Jána Hrubalu. Vyjadrenie [REDAKOVANÉ] k tejto téme predstavovalo len jeho subjektívny hodnotiaci úsudok v rámci politickej prezentácie, ktorý nebol objektívne spôsobilý založiť dôvod na vylúčenie namietaného sudcu.

64. Pokiaľ išlo o verejné vyjadrenie JUDr. Juraja Klimenta k výrokom [REDAKOVANÉ], tak okrem toho, že bolo urobené 15. januára 2021, t. j. po tom, ako sudca [REDAKOVANÉ] ako člen senátu rozhodol v tejto veci rozsudkom (6. novembra 2020), išlo podľa dovolacieho súdu o reakciu iného sudcu na politického predstaviteľa, ktorého sa trestné stíhanie v tejto veci nijako netýkalo, z ktorej obsahu nevyplývala žiadna okolnosť vyvolávajúca pochybnosť o nezaujatosti sudcu JUDr. Jána Hrubalu.

65. Podľa dovolacieho súdu pochybnosť o nestrannosti sudcu nemožno odvodzovať iba z toho, ak sudca využil svoje právo a verejne sa vyjadril k svojmu rozhodnutiu alebo reagoval na nepravdivé, urážlivé či inak osočujúce prejavy strany vo vzťahu k výkonu svojej funkcie a/alebo osobe, pokiaľ si pritom udržal potrebný odstup/zdržanlivosť.

66. Dovolací súd ozrejmil, že JUDr. Ján Hrubala zvolal tlačovú konferenciu na 17. máj 2021 ako predseda Špecializovaného trestného súdu, teda po právoplatnom skončení tejto veci. Jej obsahom pritom bola najmä všeobecná analýza stavu rozhodovania o väzbách na danom súde, a hoci jeho prejav sa sčasti dotkol aj procesu rozhodovania o väzbe sťažovateľa, z jeho výstupu ani spätne nebolo možné dospieť k záveru, že mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania vo veci, ktorej sa týkalo dovolanie. Menovaný sudca len ozrejmil okolnosti súvisiace s rozhodovaním o väzbe sťažovateľa v rozsahu odôvodnení dotknutých uznesení a výslovne odmietol, že by bolo zasahované do jeho rozhodovania.

67. Postoj sudcu JUDr. Jána Hrubalu k predsedovi politickej strany SMER-SD bol podľa dovolacieho súdu pre túto trestnú vec nepodstatný. S poukazom na tlačovú konferenciu

zo 17. mája 2021 neobstálo tvrdenie sťažovateľa o veľmi citlivom a negatívnom vnímaní tohto politického predstaviteľa, resp. jeho výrokov namietaným sudcom. Pokiaľ sudca JUDr. Ján Hrubala označil niektoré vyjadrenia predsedu uvedenej strany spôsobom, že prekračujú hranice etiky, nevybočil tým z rámca požadovanej zdržanlivosti, pričom toto jeho hodnotenie bolo paušálne – netýkalo sa výhradne vyjadrení [REDAKOVANÉ] k trestnej veci vedenej Špecializovaným trestným súdom pod sp. zn. 2Tp/2/2017. Z vyjadrenia menovaného sudcu ani nevyplývalo, že by sa touto formou politickej prezentácie cítil dotknutý, keď sám uviedol, že nemá potrebu mu čokoľvek odpúšťať, nebude naňho podávať žalobu na ochranu osobnosti a ani trestné oznámenia.

68. Podľa dovolacieho súdu sťažovateľ nepreukázal u sudcu JUDr. Jána Hrubalu existenciu žiadneho zákonom taxatívne vymedzeného pomeru v zmysle § 31 Trestného poriadku, pre ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov či rozhodovania v tejto trestnej veci, pričom svoje rozhodnutie v tejto časti v napadnutom uznesení podrobne odôvodnil.

69. Pokiaľ sťažovateľ namietol nedostatočné naštudovanie si spisu predsedníčkou senátu najvyššieho súdu pred rozhodnutím o jeho odvolaní, odvodzujúc to z jej požiadavky na verejnom zasadnutí o predloženie plnej moci od obhajcu, ktorý sťažovateľa zastupoval už v konaní pred súdom prvého stupňa, tak táto okolnosť nebola preukázaná a ani opodstatnená.

70. Bez toho, aby sa dovolací súd bližšie vyjadroval k otázke preukázania tejto žiadosti, opodstatnenosti záveru, ktorý z nej sťažovateľ dôvodil, a tiež splnenia podmienky predchádzajúcej námietky podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku, o pomer k veci nejde v prípade spochybňovania odbornej spôsobilosti sudcu, a to ani vtedy, ak skutočne bolo proti sudcovi vedené pre jeho procesné pochybenie disciplinárne konanie. Analogicky to platí aj na prípad eventuálneho nenaštudovania spisu sudcom pred konaním verejného zasadnutia či vydaním rozhodnutia.

71. Vychádzajúc z uvedenej rekapitulácie odôvodnení napadnutých rozhodnutí odvolacieho súdu (k skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov) a dovolacieho súdu v ich vzájomnej nadväznosti, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedal relevantné tak právne, ako aj skutkové otázky, ktoré súvisia s predmetom súdnej ochrany.

72. Je pritom potrebné zdôrazniť, že okrem prípadu hodnotenia dôkazov vykonaného bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery, ústavnému súdu neprináleží sa vyjadrovať ku skutkovej rovine skutočností, na ktorých podklade bola vyvodená trestnoprávna zodpovednosť určitej osobe ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť, resp. to, či sú postačujúce na záver o uznaní viny. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavné markanty postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch, a to z pohľadu, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a s právnymi okolnosťami dotknutej veci. Ústavný súd teda (rovnako ako dovolací súd) nie je možné vnímať ako tzv. skutkový súd, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. Navyše, judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), ako aj doterajšia judikatúra ESLP (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (*fair hearing*) v žiadnom prípade nechápu právo účastníka

súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014).

73. V danej veci ústavný súd nezistil, že by v skutkovej rovine došlo zo strany všeobecného súdu o zjavný omyl alebo exces, ktorý sa dotýka podstaty konania.

74. V súvislosti s namietaným nedostatočným vysporiadaním sa všeobecných súdov s hodnovernosťou svedka [REDAKOVANÉ] a ďalších svedkov „kajúcnikov“ ústavný súd zastáva názor, že tak Špecializovaný trestný súd, ako aj odvolací súd a v rámci svojich právomocí aj dovolací súd uviedli zreteľné, jasné a súčasne presvedčivé dôvody, ktorými sa s touto otázkou vysporiadali. Hodnotenie nielen týchto, ale všetkých vykonaných dôkazov pritom, ako to konštatoval už aj odvolací súd, neodporovalo základným princípom logického myslenia a evidentne vychádzalo z vnútorného presvedčenia konajúcich súdov založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. Závery prijaté všeobecnými súdmi v danej veci vychádzajú z ich racionálnych úvah, keď akceptáciu prípadných nezrovnalostí a nepresností vyplývajúcich z jednotlivých dôkazných prostriedkov primerane odôvodnili. Za týchto okolností ústavný súd nevníma ani skutočnosť, že sa dovolací súd osobitne nezaoberal sťažovateľom prednesenou argumentáciou spočívajúcu v jeho odkaze na rozhodnutie ESLP vo veci Adamčo proti Slovenskej republike (č. 19990/20 z 1. júna 2023) ako takú, ktorá by predstavovala neprípustný zásah do základných práv sťažovateľa na spravodlivý proces. Je evidentné, že vo veci konajúce všeobecné súdy prihliadali najmä na konkrétne a špecifické okolnosti danej veci a s týmito sa vysporiadali bezpochyby adekvátnym spôsobom. Zároveň konajúce súdy neopomenuli námietku sťažovateľa, ktorou spochybňoval výsluchy svedkov skrz ich snahu o získanie benefitov v trestných veciach proti nim vedených, a s touto sa jednoznačne vysporiadali ústavne akceptovateľným spôsobom, z ktorého jasne vyplýva bezpredmetnosť potreby riešenia adekvátnosti benefitov (pozri body 49 a 55 odôvodnenia tohto rozhodnutia).

75. Rovnako odôvodnenie odmietnutia návrhov sťažovateľa na doplnenie dokazovania všeobecnými súdmi ústavný súd považuje za ústavne konformné a korešpondujúce s obsahom skutočne vykonaného dokazovania. Na tomto mieste sťažovateľovi pripomína, že jeho trestnoprávna zodpovednosť za stíhanú trestnú činnosť bola objektivizovaná na podklade celého radu dôkazov, ako to už Špecializovaný trestný súd v rozsudku a následne odvolací súd v druhostupňovom uznesení jednoznačne uviedli. Tieto súdy podrobne hodnotili vo veci vykonané dôkazy, ich obsahový význam a dôkaznú hodnotu, ktoré ústavný súd nebude na tomto mieste z dôvodu ich obsiahlosti a vedomosti sťažovateľa o nich rekapitulovať. Sú však až exemplárnym dôkazom toho, že sa oba súdy, teda Špecializovaný trestný súd, ako aj najvyšší (odvolací) súd, precízne a podrobne zaoberali každou okolnosťou relevantnou pre finálne rozhodnutie, v dôsledku čoho tak napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým dovolací súd tieto závery podporil (s ohľadom na ním prijatý záver), nie je možné považovať za ústavne nonkonformné alebo nedosahujúce štrasburskou judikatúrou požadované štandardy na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

76. Nevykonanie navrhovaných dôkazov Špecializovaný trestný súd a následne najvyšší súd ako odvolací, ale napokon aj dovolací súd dôsledne a zrozumiteľne vysvetlili. Ústavný súd poukazuje na judikatúru ESLP (Engel proti Holandsku z 8. 6. 1976, séria A, č. 22, s. 38 – 39, § 91, Pisano proti Taliansku z 27. 7. 2000, sťažnosť č. 36732/97), podľa ktorej nie je súčasťou práva

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy povinnosť vykonať dôkazy označené účastníkmi konania (I. ÚS 75/96, II. ÚS 153/03, II. ÚS 218/00, IV. ÚS 182/04, IV. ÚS 529/2022). Dôvody takého negatívneho postupu boli pritom sťažovateľovi náležite vysvetlené ako spočívajúce jednak v objektívnych okolnostiach, ale zároveň aj v spoľahlivom zistení predmetných skutočností inými dôkazmi, čo zodpovedá ústavnokonformnému použitiu § 272 ods. 3 Trestného poriadku.

77. Za dôsledné ústavný súd považuje aj odôvodnenie dovolacieho súdu vzťahujúce sa na sťažovateľom uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, keď konajúci súd riadne, vyhodnotiac zistené skutkové okolnosti, nezistil, že by v danej trestnej veci na súde prvého stupňa konal a rozhodoval sudca, ktorý mal byť z vykonávania úkonov trestného konania vylúčený. Opäť ústavný súd poukazuje na náležité odôvodnenie dovolacieho súdu v tejto časti jeho rozhodnutia, ku ktorému ústavný súd nemá, čo by doplnil.

78. Nepovšimnutú dovolací súd nenechal ani námietku sťažovateľa o nepripravenosti odvolacieho súdu, resp. nenaštudovania spisu, keď si nevyžiadal plnú moc od neskôr zvolenej obhajkyne. Aj v tejto časti považuje ústavný súd odôvodnenie dovolacieho súdu za akceptovateľné.

79. K sťažovateľovej argumentácii, že ak všeobecné súdy čiastočne verili svedkovi [REDAKOVANÉ], potom tento mal byť v tejto časti obvinený z účasti na skutku vraždy poškodeného a ak mu v časti vykonania skutku neverili, potom mal byť obvinený z krivej výpovede a iných, ústavný súd iba stručne odkazuje na § 2 ods. 15 Trestného poriadku (trestné stíhanie pred súdom je možné len na základe návrhu alebo obžaloby podanej prokurátorom, ktorý v konaní pred súdom obžalobu alebo návrh zastupuje) a § 278 ods. 1 Trestného poriadku (súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu), ktoré zakotvujú obžalovacia zásada trestného konania. Táto zásada evidentne neumožňovala/nepripúšťala, aby v tomto konkrétnom trestnom konaní vedenom proti sťažovateľovi či už Špecializovaný trestný súd, alebo najvyšší súd (proti ktorému ústavná sťažnosť smeruje) postupovali v zmysle sťažovateľom prezentovanej predstavy, keďže na neho podaná obžaloba zjavne neobsahovala opis zodpovedajúceho skutku. Uvedená námietka sťažovateľa je tak zjavne neopodstatnená.

80. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 144/2016, II. ÚS 59/2019).

81. V súhrne teda ústavný súd konštatuje, že tak odvolací súd, ako aj dovolací súd konali v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a tiež vlastnej rozhodovacej praxe, na ktorú najvyšší súd poukázal a ktorej aplikáciu aj ozrejmil. Jeho úvahy sú logické, bez vnútorných rozporov, legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné, v dôsledku čoho ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu a sťažovateľom namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3

ústavy a práva spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo zakladá dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti v tejto jej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

82. S prihliadnutím na to, že ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre namietané porušenie práva na spravodlivý proces a obhajobu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, nemohlo vzhľadom na rovnorodé hodnotiace kritériá dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy. Aj túto časť sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti tak ústavný súd odmieta pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

83. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. decembra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu